

Arrest

nr. 137 598 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en luiden als volgt :

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest Christelijke Mutualiteit dd. 03.10.2013 waaruit blijkt dat hij sedert 04.05.2000 +66% invalide RIZIV erkend is en in de periode oktober 2012-september 2013 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1053,51.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen huurlasten en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWUS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel het volgende aan:

"Schending van het artikel van de artikelen 40 ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Omdat Het bevel dat gegeven is niet gemotiveerd.

Terwijl elke beslissing dient materieel en formeel gemotiveerd

Zodat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn derhalve duidelijk geschonden gezien deze beslissing in een akte werd voorzien dient de volledige akte met alle administratieve beslissingen vernietigd te worden.

Omdat gesteld wordt dat er onvoldoende er onvoldoende bestaansmiddelen zouden zijn.

Terwijl uit de voorgelegde stukken blijkt dat wel degelijk voldoende inkomen om een behoorlijke levensstandaard te behouden mede gelet op de invaliditeit van verzoeker.

Dat verweerder geen nauwkeurig onderzoek deed.

Zodat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 40 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

Betrokkene wordt wel degelijk ten laste genomen door zijn partner en vice versa zelfs, verzoeker voegt zijn bewijzen toe in stuk 3.

De motivering van de beslissing dd.31.30214 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij poneert dan wel dat de rechten van verdediging geschonden zijn, maar rept daar verder in haar verzoekschrift met geen woord meer over. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Waar de verzoekende partij betoogt dat het bevel niet gemotiveerd werd, dient erop te worden gewezen dat zij daarmee volledig voorbij gaat aan de laatste alinea van de afgeleverde bijlage 20, die de reden weergeeft voor de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat er geen motivering dienaangaande zou zijn, kan dan ook niet worden bijgetreden. Bij gebrek aan enige verdere uitweiding kan de Raad dan ook alleen maar vaststellen dat het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, zoals thans geformuleerd, feitelijke grondslag mist.

2.3. De verzoekende partij stelt verder dat geen nauwkeurig onderzoek werd gedaan en meent dat uit de voorgelegde stukken wel degelijk een voldoende inkomen blijkt om een behoorlijke levensstandaard te onderhouden, “*mede gelet op de invaliditeit van verzoeker*”. Er werd geen afdoende motivering gegeven omtrent “*de persoonlijke situatie van verzoeker*”, aldus de verzoekende partij, die een stuk 3 toevoegt ten bewijze van het feit dat “*betrokkene [...] wel degelijk ten laste [wordt] genomen door zijn partner en vice versa zelfs*”.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling “*moet de Belgische onderdaan aantonen:*

– *dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij zich niet verzet tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de stukken die zij in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart voorlegde wijzen op een gemiddeld maandelijks inkomen van 1053,51€ voor de periode oktober 2012-september 2013. Thans, bij haar verzoekschrift voegt zij dan wel drie stukken die erop zouden kunnen wijzen dat het inkomen inmiddels hoger ligt. Uit de aanvraag blijkt evenwel dat zij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en geen nauwkeurig onderzoek werd gedaan omdat uit de voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat er voldoende inkomen is om een behoorlijke levensstandaard te behouden, dient te worden gewezen op het volgende:

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht –of het onderzoek naar een eventuele manifeste beoordelingsfout- is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij geeft dan wel aan het niet eens te zijn met de verwerende partij, maar tegenover het in de bestreden beslissing gemotiveerde, met name de beoordeling van de inkomsten in het licht van de armoederisicogrens en rekening houdende met de maandelijks huurlast en het feit dat de betrokkene ook van dit inkomen zou moeten leven met de conclusie dat het inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor beiden te kunnen garanderen, zodat zij beiden het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, volstaat dit geenszins. De verzoekende partij brengt immers, buiten het tegenspreken van deze bevindingen, geen enkel concreet element bij dat erop zou kunnen wijzen dat ze op losse schroeven zouden komen te staan, met andere woorden kennelijk onredelijk zouden zijn. Zoals reeds gesteld, kunnen stukken die destijds niet ter kennis waren van de verwerende partij, aan deze conclusie geen afbraak doen. Een manifeste beoordelingsfout is dan ook niet aangetoond. Het louter poneren, overigens, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de persoonlijke situatie, zonder dat daarvoor enige indicatie wordt aangebracht, is niet van aard om te dezen een schending aannemelijk te maken van de formele motiveringsplicht.

2.4. Verder brengt de verzoekende partij geen enkel gegeven of geen enkele bepaling bij die erop zou wijzen dat het onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd in het licht van de aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid zou zijn gevoerd. Zij heeft dan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan de oppervlakte gebracht.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt evenmin een schending van artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS